

mange Ord, skal jeg foreløbig ikke gaae videre, men anbefale det ærede Thing at lade nærværende Andragende nyde Fremme.

Madvig: Jeg reiser mig for at tilraade Thinget, at det uden nogetsomhelst Bihensyn vil nægte dette Andragende Fremme paa Grund af dets hele Bestaaffenhed (Hør!), idet jeg antager, at det kun vil være skiftet til at fortrædige Enkeltmand og bringe Noget ind i vore Forhandlinger og i Bestyrelsen af vore Anliggender, som vil have de skabeligste og forværveligste Følger (Hør! Hør!). Idet den ærede Forslagsstiller indlede Sagen, hørte jeg ham omtale Noget, som efter min Formenting ikke vedkommer Sagen, og som, hvis det vedkommer den, kaster et Lys paa hele Sagen, under hvilket jeg ikke vilser at betragte den. Han tog nemlig Hensyn til visse Mænds politiske Ansuelser (Hør!), som de skulle vedkende sig udenfor denne Sal. Hvis man har Noget imod, at Mænd i en vis Stilling vedkende sig en bestemt politisk Ansuelse og handle derefter, saa maa der indbringes et bestemt Forslag, som directe gaaer ud paa, at Slikt ikke maae finde Sted (Hør!), saa veed man, hvad der handles om (Hør!), og hvad Sagen er; men dette Forslag handler om noget ganske Andet. Det er blevet sagt, at dette Forslag er blevet stillet i den meest tilbageholdne og varsomme Form; ja, ganske vist er det blevet stillet i en saa tilbageholden og varsom Form, at det derved er, troer jeg, aldeles uskiftet til at nyde Fremme (Hør!), thi det siger ikke, hvad det vil, og det lader ikke see, hvortil det vil føre (Hør!). Det gaaer ud paa et Andragende, som kun giver Præmisses til det Andragende, der skal overleveres til Udvalget for Forretningsordenen, og Thinget skal da, vel at mærke, henstille til Udvalget, hvad dette saa vil gjøre. Det er en høist besynderlig Form, at et Thing henstiller til dets eget Udvalg, om Udvalget vil gjøre dette eller hiint. Det Udvalg, der er nedsat for Forretningsordenen, har i dets egen Indretning Overbevielse, hvis det dertil finder en tilstrækkelig Anledning; naar man derimod henstiller til Udvalget, saa er der aabnet Leilighed til

en Forhandling, hvis Udstrækning, hvis Maaede at føres paa man slet ikke kjender, og som kan føre til Forhandlinger her, der i højeste Grad kunne fortrædige dem, som skulle udføre Thingets Forretninger, og gjøre Ledningen af hele Thingets Forhandlinger ubestemt. Med Hensyn til Andragendets Form skal jeg endnu henlede Opmærksomheden paa Et, nemlig at det, hvorpaa Andragendet gaaer ud, for en meget væsentlig Deel ikke vedkommer dette Thing alene, men hele Rigsdagen (Hør!), saa at der ikke kan komme noget Resultat frem, hvis ikke det andet Thing tillige gaaer ind derpaa.

Jeg skal nu med et Par Ord omtale Andragendets Enkeltheder, fordi jeg maa begrunde den Mening, at det er aldeles uforandrigt (Hør!). (S. A. Hansen: Maa jeg bede om Ordet?). Der klages først over Rigsdagstidenden, og i den Anledning blev der endog udtrykt Tvivl om Sandfærdigheden af Rigsdagstidendens Redaction; men derom staaer Intet i det skriftlige Andragende, hvor der blot tales om den Hurtighed, hvormed Tidenden udfommer. Hvad Sandfærdigheden angaaer, da maa jeg begynde med den Bemærkning — og det er en Bemærkning, som vil gjentage sig ved de følgende Poster —, at der er en Mand, til hvem man dog først har at klage, hvis der foregaaer noget Urigtigt i eller ved Thinget, nemlig Formanden, men der er aldrig henvendt et Ord til mig om denne Sag (Hør! Hør!), ikke en eneste Stavelse om dette Punct er fremkommet til mig. Som allerede bemærket, er der i det skriftlige Andragende udtalt, at Rigsdagstidenden udkom for langsomt og var for kostbar. — Hvad nu Langsomheden angaaer, da er der ogsaa talt om den udenfor Salen af Folk, som enten ikke fuldkommen kjende Forholdene, eller som ifølge deres Stilling ikke ere meget egnede til at sætte sig ind i Sagen, men jeg troer ikke, at der heri Salen bør tales derom paa denne Maaede. Redacteurer af Dagblade have klaget over, at Tidenden kom for langsomt; de ville have den hurtigt, for at kunne benytte og afstrykke den i deres Blade, og de have Ret i at sige, at det ikke